

befvare, og Spørgsmaalet bliver ingenlunde mindre vanskeligt at besvare, naar man ser hen til, hvilke de Poster ere, paa hvilke Krigsskatten isvrigt hviler. Det er nemlig, foruden Brændevin, endvidere Vin og Spirituosa. Det er netop disse Satter, paa hvilke Regjeringens Forslag ikke blot gaar ud paa at bevare Krigsskatten, men endog at forhøje Tolden og tildeels meget betydeligt, blandt Andet derved, at man skal betale Told af Vinfasterne, en Told, der vil overstige deres Værdi adskillige Gange. Raffe har man ligeledes foreslaaet at beholde Forhøielsen paa; omtrent det Samme er Tilfældet med Sukker. Saa komme vi til The og Tobak. The-tolden har den høitærde Minister foreslaaet at forhøje, og jeg har ikke hørt nogen Indsigelse gjort dertil; imod en høiere Tobaksbeskatning har ganske vist, saavidt jeg tror, Ingen udtalt sig. Skulde nu altsaa Krigsskatmærket, som det ærede Medlem har paaslaaet, hvile paa disse Poster, ja, da har aabenbart det ærede Medlem for Bornholm (Zallesen) Ret, da maa man have Krigsskattolden, thi saa — og kun derved — udsletter man det Mærke, det ærede Medlem har paapeget. Men det er ikke det, man vil; tværtimod, Tolden maa gjerne blive paa disse Gjenstande. Og heller ikke vil man have Medsættelser til et Besløb, der svarer til Tolden, thi det er 3,200,000 Kr., men man er tilfreds med 1½ Million, og hvorledes kommer man dertil, naar man fastholder den Sovedbetragtning, hvorfra det ærede Medlem er gaaet ud? Det er en Gaade; jeg kan ikke løse den. — Efterat det ærede Medlem har dvælet noget ved denne Sag, kommer man til en Udtalelse, jeg ikke kan unblåde at fremhæve. Det er den, at det Standpunkt, det ærede Medlem indtager i denne Sag, er Kjerne af al ægte Konservatisme, medens det Modsatte er Radikalismens inderste Kjerne! Jeg vil henstille, om den Modsatning, som er tilfede mellem de forskellige Opfattelser, er, efter hvad jeg nu har tilladt mig at udtale, en saa gabende Kløft, at man med Rette kan betegne det ene Standpunkt som Kjerne af al Konservatisme og det andet som Radikalismens inderste Kjerne. Efterat det ærede Medlem har dvælet endnu noget ved Betragtninger over denne Sag, indfører det ærede Medlem dem, der nu i denne Sag ere af en anden Mening end han — skjønt de i mange Punkter ere af samme Mening som han — som talende til deres Modstandere, og det er de Ord, det ærede Medlem her har brugt, som jeg serlig ønsker at fremhæve for at nedlægge en Indsigelse imod dem. Det ærede Medlem lægger nemlig sine Modstandere i denne Sag følgende Udtalelser i Munden, idet han forestiller sig, at de tale til deres Modstandere: „Vi negte Eder en Afgiftsmedsættelse, som I have et vist naturligt Krav paa, for at trykke Eder til at anvende de vedvarende opsparede Penge paa den Maade, som vi vente og forlange“. Vil man nu indføre Andre talende

og navnlig i et saa vigtigt Spørgsmaal som dette, hvor den hele politiske Situation skal betegnes, kræver dog vistnok Retfærdighed, at man ikke tillægger dem, man indfører talende, andre Anskuelse eller end saadanne, som de vedkjende sig; men det er jo aabenbart, at det har det ærede Medlem her gjort. Hvem er det nemlig, der har anerkjendt de naturlige Krav? Det er det ærede Medlem selv; det er det ærede Medlem, der har høvedet den Anskuelse, at Krigsskatlovens Navn gav et naturligt Krav paa visse Medsættelser, af meget ubestemt Størrelse naturligvis; men saa maa det ærede Medlem ikke lægge Andre disse Ord i Munden, og allermindst naar det sker som Indledning til det, som nu strax følger efter, og som jeg skal tillade mig at fremhæve: det er nemlig de Ord: „for at trykke Eder til at anvende de vedvarende opsparede Penge paa den Maade, som vi vente og forlange“. Det er vist ikke let at se, hvorledes de Penge, der ligge i Statskassen, skulde kunne trykke Nogen; mig trykke de ikke i ethvert Tilfælde, og jeg bilder mig ikke ind, at jeg ved at henvise til de Penge kan trykke nogen Anden; ligesaa lidt tror jeg, at mine politiske Modstandere, de være hvilke som helst, kunne foreskille sig, at de ville være istand til at trykke mig til Noget ved at henvise til disse Penge. Vi vide meget vel, at de Penge, der ligge i Statskassen, kun kunne bruges efter Bevilling, men man gjør i Sandhed dem, der glæde sig ved at se disse Penge ligge i Statskassen, Uret, naar man lægger dem de Ord i Munden, at de ville benytte dem til at trykke Andre til at anvende dem paa den Maade, de vente og forlange, affet ganske fra, at man ikke er istand dertil. Det er ganske andre Betragtninger, som gjøre sig gjældende i dette Tilfælde. Jeg vil tillade mig at fremhæve, hvilke de Betragtninger ere, forsaavidt jeg kjender Situationen. Der er jo nemlig Mange, som søle sig overordentlig trykkede af den nuværende Situation, som med Længsel se hen paa, at vi endelig maa komme til at handle og det navnlig i den Retning, som de tro vil være stemmende med vort Fædrelands Vel. De beklage imidlertid og beklage i høj Grad de Hindringer, der nu stille sig i Veien for at naae deres Ønsters Maal, Ønster, som de i Fædrelandets Navn tildeels lægge den allerstørste Vægt paa. Nu tro disse Mænd, at de ved at opgive en væsentlig Del af vore Indtægter ville skabe en ny Hindring for at naae de Maal, de have sat sig, og som de mene ere stemmende med Fædrelandets Lære, og derfor modsætter man sig nu en væsentlig Nedgang i vore Indtægter. Det er Sandheden, tror jeg; saaledes tror jeg, at Situationen er, saaledes tror jeg, at man tænker, men saa bør man ikke tillægge os eller dem, om hvem man taler, Anskuelser, der ere af helt forskjellig Natur. Ja, svarer saa senere det ærede Medlem, men man kan jo, naar Sagen